

lja Črnogorskega kneza Nikico. Ni verjetno, da se to izgodi. — V Atenah, glavnem mestu Gracije, je veliko veselje, da se je zaročila hči kraljeva z ruskim princem. Na otoku Kreta, ki spada pod Turčijo, nastali so nemiri med kršč. in mahomed. prebivalci. Pravica je menda na strani kristijanov. — V Abesiniji so izklicali Menelika za kralja, mož je bil prijatelj Italijanov. — Iz Amerike se poroča, da je vdarila strela v cerkev Novem Yorku ter da je cerkev do tal zgorela. — Slov. rojakom, ki so v severni Ameriki, v Calumetu, je sreča mila ter imajo dober zaslužek, toda njih delo pod zemljo je nevarno. —

Za poduk in kratek čas.

Škofija in nadduhovnja Ptujška.

(Dalje.)

Papež Hadrijan II. najbrž pred svojo smrtjo še zvedel ni, kako se je godilo z Metodom, katerega je bil on nadškofa imenoval; ako je pa kaj slišal, bilo je za-nj prepozno, da bi mu bilo mogoče za Metoda kak korak storiti, ker umrl je meseca novembra ali pa decembra leta 872. Pač pa je njegov naslednik Ivan VIII. poslal ostra pisma onim škofom, ki so bili Metoda obsodili, vrhu tega pa še svojega legata za Germanijo in Panonijo, jakinskega škofa Pavla s posebnimi naročili na Bavarsko. Vsled tega je bil Metod v prvi polovici l. 873. iz ječe izpuščen, njegove nasprotnike pa je kmalu na to kaznoval Bog z naglo smrtjo.

Z Nemškega šel je Metod s škofom Pavlom na Moravsko, kjer je po žalostnem koncu Rastislava vladal njegov nečak Svetopolk. Pa ondi se ni dolgo mudil, ampak je odšel že leta 873. v Panonijo h knezu Kocelu, kateri ga je z veseljem sprejel in ga v njegovem apostolskem delovanju podpiral.

Že v naslednjem letu je umrl Kocel, glavni pokrovitelj Metodov. Po njegovi smrti je vrhovno oblast čez Panonijo dobil Ludvikov sin Karlman, ki je jugozahodni del Panonije, namreč grofijo Dudlebsko z mestom Ptujem izročil grofu Gozvinu. Hoteč porabiti ugodni politični položaj, da bi Panonijo zopet s svojo nadškofijo zedinil, podal se je Adalvinov naslednik v Solnograški nadškofiji Teotmar ali Dietmar že l. 874. — tedaj kmalu po Kocelovi smrti — v Ptuj ter je posvetil ondi v čast sv. Ožbaldu cerkev, katero je že okoli l. 858. začel na razvalinah Martovega tempeljna staviti pokrajinski škof Ožbald, grof Gozvin pa jo je povečal.

To, vse bolje pa še prepričanje, da mu Karlman in njegovi fevdniki niso nikakor naklonjeni, pripravilo je Metoda, da se je podal

k Svetopolku na Moravsko. Brezdvomno je o tem slišal tudi papež, zato je okoli l. 875. pisal Karlmanu in mu velel, da naj pusti Metoda po Panoniji svobodno izvrševati nadškofovska opravila.

Pa nemški škofje še pri vsem tem vendarle niso mirovali, ampak so, kakor hitro so bili zvedeli, da je papež Ivan VIII. gledé jezika, v katerem naj bi se obhajala služba božja, drugega mnenja, kot njegov prednik Hadrijan II., tožili Metoda pri papežu, da opravlja božjo službo v nerazumljivem slovenskem jeziku. In kakor bi to še ne zadostovalo, dolžili so ga l. 879. celó krivoverstva. Pa Metod se je v Rim poklican gledé vseh očitanj sijajno opravičil ter se je potrjen od papeža v nadškofijski oblasti čez Moravsko in Panonijo vrnil iz večnega mesta v svojo škofijo. Pri tej priložnosti se je mudil kratek čas v Ptuj, potem pa se je, zapustivši za vselej Panonijo, podal na Moravsko, kjer ga je ljudstvo sprejelo kot svojega pastirja s spodobno častjo, z vsem spoštovanjem in z radostnim srcem.

Kljubu novim spletkam od strani nasprotnikov deloval je Metod z apostolsko gorečnostjo v svoji nadškofiji še do 6. aprila l. 885., ko je izdihnil svojo blago dušo. Pokopan je v cerkvi device Marije v Velegradu na Moravskem.

Po njegovi smrti so nastopili žalostni časi za naše kraje. Svetopolk nastantan od nemških duhovnikov je že l. 886. ukazal, blizo 200 slovenskih duhovnikov z vojaško silo z Moravskega izgnati, kar je prebivalce hudo razkačilo. To in še marsikaj drugega je l. 892. povzročilo hudo vojsko med Nemci in Slovani in kakor bi te nevolje razkačenih narodov ne bile dovolj ukrotile, prihruli so v deželo še divji Madjari, ki so od l. 894. naprej stiskali več let Panonijo ter jo tako opustošili, da po pričevanju verjetnih zgodovinarjev koncem devedtega veka v njej ni bilo nobene cerkve več. V pismu škofov Solnograške metropolije na papeža Ivana IX. l. 900. čitajo se o Madjarih te-le grozne besede: „Alios captivos duxerunt, alios ceciderunt, alios ferina carcerum fame et siti perdiderunt, innumeros vero exilio deputaverunt et nobiles viros et honestas mulieres in servitium redegerunt, ecclesias Dei incenderunt, omnia aedificia deleverunt, ita ut in tota Panonia nostra, maxima provincia, tantum una non appareat ecclesia“. (Dalje prih.)

Smešnica 25. „Ali“, nagovori grof B. svojo ženo, „ali že veš, da obhaja baron C. jutri svojo zlato poroko?“ „Kaj še!“ odvrne grofinja, „saj se še oženil ni“. „Nič ne de“, namuzne se grof, „njegova nevesta je hči ban- kirja Arona“.